

ע"פ 36024/05/20 - עומר דקה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
ע"פ 36024-05-20 דקה(אסיר) נ' מדינת ישראל 18 יוני 2020

בפני הרכב כבוד השופטים:

י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

כ. סעב, שופט

א. לוי, שופט

המערער:

עומר דקה (אסיר)

ע"י ב"כ עוה"ד דרויש נאשף ואח'

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עוה"ד רונית גרניק-סופר

הודעת ערעור מיום 17.5.20 על פסק-דינו של בית-משפט השלום בעכו (כב' השופט, ס. הנשיא זיאד סאלח) מיום 5.5.20 ב-ת"פ 21327-10-19.

פסק דין

מבוא:

1. מונח לפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בעכו (להלן: "**בימ"ש השלום**"), שניתן ע"י כב' השופט, ס. הנשיא זיאד סאלח, בת"פ 21327-10-19, כאשר הכרעת הדין ניתנה ביום 7.4.20 וגזר הדין ניתן ביום 5.5.20.

2. הערעור מופנה הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין.

3. כנגד המערער, הוגש כתב אישום אשר ייחס לו ביצוע העבירות הבאות:

כניסה לישראל שלא כחוק, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952; **התפרצות למגורים לשם ביצוע עבירה בצוותא**, לפי סעיפים 406(ב) ו- 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **גניבת רכב בצוותא**, לפי סעיפים 413ב ו- 29(א) לחוק העונשין; **נהיגה ברכב ללא ביטוח**, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש] תש"ל - 1970; **נהיגת רכב ללא רשיון נהיגה כאשר מעולם לא ניתן למערער רשיון נהיגה**, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (להלן: עמוד 1

"פקודת התעבורה"; נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה; וכן עבירה של הפרעה לשוטרי בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

תמצית עובדות כתב האישום:

4. המערער הינו תושב השטחים, נכנס שלא כחוק לתחום מדינת ישראל, חבר לאחרים ופרצו למקום המשמש למגורי אדם וזאת בכוונה לבצע גניבה, גנב רכב בצוותא חדא עת נטל רכב ללא רשות מבעליו והעבירו למקום אחר בנסיבות המצביעות על כוונה שלא להחזירו לבעליו, נהג ברכב ללא רישיון נהיגה אותו מעולם לא הוציא וללא ביטוח תוך שהינו נוהג ברכב בדרך בקלות ראש וברשלנות ועשה מעשה בכוונה להפריע לשוטרים בעודם ממלאים תפקידם כדין.

הכרעת הדין של בית משפט השלום:

5. המערער כפר בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, מלבד עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, שבהן הוא הודה; לכן, התנהל הליך הוכחות בפני בימ"ש השלום ששמע את העדים, בחן את מכלול הנתונים והראיות, לרבות סיכומי הצדדים ונתן הכרעת דין ביום 7.4.20.

6. במסגרת הכרעת הדין, קבע בימ"ש השלום כי עדי התביעה עשו עליו רושם מהימן ויש לקבל את עדויותיהם כאמינות ומשקפות את האמת - עמ' 100 להכרעת הדין שורות 4-1.

7. בימ"ש השלום דחה את גרסתו של המערער כלא אמינה וקבע כי מדובר באמירת בדים ושקר שבאה אך על מנת לנסות למלטו מאימת הדין. עוד קבע בימ"ש השלום כי גרסת המערער מעורפלת ולוקה בחוסר סבירות הנגזר מנסיבות החיים.

8. באשר לאירוע ההתפרצות לבית המגורים קבע בימ"ש השלום כי אין ראייה ישירה הקושרת את המערער להתפרצות לבית המגורים וגניבת רכוש פרטי ממנו, כאשר מה שקושר אותו לעבירת גניבת הרכב, הוא אך ורק עצם תפיסתו כשהוא נוהג ברכב הגנוב מס' שעות לאחר הגניבה, קרי, על יסוד הלכת: "החזקה התכופה", שיכולה לחול על גניבת הרכב וגם על עבירת ההתפרצות, אשר אירעה כחמש שעות, לפני כן.

9. בימ"ש השלום סבר כי החזקת המערער ברכב לאחר כשעתיים וחצי מעת גניבתו, יש בה כדי להראות שהמערער הוא זה שהתפרץ לבית וגנב את הרכב. יחד עם זאת, בחינת מכלול הראיות מראה **כי קיים ספק סביר בדבר מעורבותו של המערער בהתפרצות לבית וגניבת המפתחות של הרכב ממנו.**

10. בימ"ש השלום הפנה לעובדה כי אחרי התנעת הרכב היה טבעי יותר להמשיך בנסיעה ישירה עד לשטחים ולא לחורשה בשוב חנתון כמתואר בכתב האישום. מה גם, חניית הרכב באותה חורשה למשך כשעתיים וחצי יש בה כדי לבסס ההנחה שהפורצים לבית היו אחרים, וכי לאחר ההתפרצות ולקחת השלל (הרכב), הזעיקו את המערער, המתינו עד שיגיע ולאחר מכן המערער החל לנהוג ברכב לכיוון השטחים. זאת ועוד, בימ"ש השלום תמך את מסקנתו הנ"ל בעובדה של אי הימצאות פרטי הגניבה (תיק גדול, טבלט וקצת כסף) או חלקם בחזקת המערער או בתוך הרכב הגנוב.

11. בסופו של יום, זיכה בימ"ש השלום את המערער מביצוע העבירה של ההתפרצות לבית המגורים וגניבה ממנו וקבע כי חרף קיום החזקה התכופה, קיימת אפשרות כי המערער נכנס לתמונה בעניין גניבת הרכב אך לאחר ביצוע ההתפרצות ולא היה חלק מהמבצעים של עבירת ההתפרצות. מכאן זיכה אותו מחמת הספק.

12. באשר לגניבת הרכב, קבע בימ"ש השלום כי גרסת המערער לפיה החזיק ברכב ונהג בו, לפי בקשת אחרים עלומים נמצאה כבלתי מהימנה בעליל. עוד קבע בימ"ש השלום כי מעורבות המערער מתחייבת ונגזרת מעצם ההנחה של החזקה התכופה כאשר הוא לא השכיל להפריך או להטיל ספק באותה מעורבות. עוד קבע כי מילוט הרכב ממקום הגניבה או מקרבת מקום הינו חלק מיסודות עבירת הגניבה - נטילה, ולכן הגיע בימ"ש השלום למסקנתו על יסוד הלכת - "החזקה התכופה" והרשיע את המערער בעבירה של גניבת רכב.

13. בהמשך הורשע המערער, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות הכניסה לישראל שלא כחוק וכן נהיגת הרכב ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח.

14. לגבי העבירות של נהיגה בקלות ראש והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, קבע בימ"ש השלום כי אין ספק שהנאשם ניסה לעקוף את רכב האיתוראן, תוך כדי ירידה לשול השמאלי של הכביש בנסיון למלט את עצמו מהשוטרים ולא נענה להוראות השוטרים אשר כרזו לו לעצור, כמו גם נסיון העקיפה הנ"ל תוך כדי גרימת תאונת דרכים, פגיעה בציוד האחורי של רכב האיתוראן והיצמדותו של המערער לכיסא הנהג ואי ההרפיה מאחיזתו בהגה והצורך לשלוף אותו בכוח מהדלת השניה. לפיכך, הרשיע בימ"ש השלום את המערער בביצוע העבירה של נהיגה בקלות ראש וכן העבירה של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

15. לאחר שבימ"ש השלום הרשיע את המערער בעבירות שפורטו בהכרעת הדין, ולאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש, גזר הדין ניתן ביום 5.5.20, במסגרתו הטיל בימ"ש השלום על המערער:

14 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו (2.10.19), מאסר מותנה של 10 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור אחת מן העבירות בהן הורשע שהיא מסוג פשע, מאסר מותנה של 4 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור אחת מן העבירות בהן הורשע שהיא מסוג עוון, וכן פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 15 חודשים.

טענות המערער:

16. המערער ביקש לזכות אותו מהעבירות של גניבת רכב, הכשלת שוטר בעת מילוי תפקידו ועבירה של נהיגה בקלות ראש. לחילופין, ביקש להקל בעונשו, כך שהמאסר שיוטל עליו יחפוף את ימי מעצרו עד למועד הגשת הערעור.
17. לטענת המערער שגה בימ"ש השלום משהחליט להרשיעו בעבירת גניבת רכב כאשר קבע עובדה כי המערער קיבל את הרכב בחורשה לכל הפחות שעתיים וחצי לאחר הגניבה ומשם נסע לכיוון השטחים. לטענת המערער, עובדה זו יש בה לא רק כדי לזכותו מעבירת ההתפרצות לבית אלא גם להוביל לזיכוי מעבירת גניבת הרכב. עוד טען המערער כי לא קיים קשר בין גניבת הרכב מבית המתלונן לבין לקיחת הרכב מהמקום בו חנה וציין כי אין בחומר הראיות בסיס שיש בו כדי ליצור קשר בין המערער לבין מי שפרצו לבית.
18. עוד טען כי בימ"ש השלום התעלם מטענת המערער בעניין זהות מי שנהג בקלות ראש ופגע ברכב שנהוג ע"י אחר, אם זה המערער או איש איתוראן.
19. המערער ציין כי הוא נעצר בכביש 6 כיוון דרום כשהוא נוהג ברכב שנגנב מספר שעות לפני, ובמסגרת חקירתו טען המערער כי הוא קיבל את הרכב מאחרים לאחר שנאמר לו כי המדובר ברכב מושבת והוא התבקש להעבירו לשטחים תמורת סכום כסף. עוד טען המערער כי הוא לא התנגש ברכב האיתוראן אלא שהאחרון הוא זה שהתנגש בו. לטענתו, לכל היותר היה מקום להרשיעו בעבירה של קבלת רכב גנוב, סוגיה שלא נבחנה ע"י בימ"ש השלום.
20. המערער הפנה לע"פ 8584/13 **לואי שטארה נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 30.6.14) (להלן: "**עניין שטארה**") וטען כי בית המשפט הדגיש שבעבירה של קבלת רכב גנוב הנטל מוטל על כתפי התביעה להוכיח את הרכיב של הידיעה כי המדובר ברכב גנוב, להבדיל מקיומן של נסיבות אשר יש בהן בכדי להקים חשד סביר כי אז המדובר בעבירה של קבלת רכוש החשוד כגנוב.
21. עוד טען המערער למחדל חקירתי בהקשר של בדיקת טענותיו ואי קבלת חוות דעת בוחן תנועה שיבחן זאת מקצועית.
22. לעניין הערעור על גזר הדין, טען המערער כי בימ"ש השלום החמיר בעונשו וקבע מתחם ענישה החורג בצורה קיצונית מרמת הענישה המקובלת. המערער הפנה לפסיקה וטען כי מתחם הענישה הראוי נע בין מאסר שירוצה בעבודות שירות ועד 15 חודשי מאסר. עוד הפנה המערער לנסיבותיו האישיות ועברו הנקי וביקש להסתפק בימי מעצרו.

טענות המשיבה:

23. המשיבה ביקשה לדחות את הערעור על שני חלקיו. לטענתה, בימ"ש השלום שמע את הראיות, התרשם מהעדים באופן בלתי אמצעי וקבע כי יש לקבל את עדויות המשיבה כמהימנות ומשקפות את האמת ומנגד קבע כי גרסת המערער, אינה עקבית בעליל, אינה הגיונית, בלתי מהימנה ומתנגשת עם יתר הראיות וחרף זאת זיכה אותו בימ"ש השלום מעבירת ההתפרצות שלגביה מצא ספק.

24. המשיבה סבורה כי העונש שהוטל על המערער הינו עונש סביר, מוצדק והולם את מכלול הנסיבות והעבירות שביצע המערער בזמן אמת; וצינה כי המערער נכנס לישראל לבצע עבירה ולפגוע ברכושם של מתלוננים חפים מפשע. עוד ציינה כי המערער נתפס בכף - "על חם", ניסה להתחמק מהמשטרה וניהל משפט ואין דינו כדין מי שהודה במועד המוקדם ביותר. לטענתה, הגם שהמערער ללא עבר פלילי, עצם ההתנהלות מלמדת על אורח חיים של מי שאינו נקי כפיים ויש חשיבות למתן עונש מחמיר ומרתיע. עוד ציינה המשיבה כי בימ"ש השלום לא הטיל את העונש לו עתרה המשיבה אלא גזר עליו את העונש המינימאלי.

25. אשר על כן ביקשה המשיבה לדחות את הערעור.

דין והכרעה:

26. לאחר שעיינו בהכרעת הדין, בגזר הדין, בראיות שהוגשו בבימ"ש השלום, בהודעת הערעור ושמענו את טענות הצדדים, אנו מחליטים לדחות את הערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

27. קביעות בימ"ש השלום מבוססות על התרשמותו ובהתאם לקביעת ממצאים עובדתיים שערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בהם, למעט המקרים שהוכרו בפסיקה והם שניים: האחד: כאשר נפלה טעות של ממש במסקנותיה של הערכאה הדיונית, והשני: כאשר קביעותיה לא מבוססות על יסוד ההתרשמות והמהימנות; על כן, בכאלה לערכאה הדיונית אין יתרון על ערכאת הערעור לצורך בחינת הקביעות - ראו לעניין זה: ע"פ 10586/05 **ערן נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.1.09), ע"פ 4286/08 **אלהואשלה נ' מדינת ישראל**, (ניתן ביום 14.1.09), רע"פ 1978/09 **בני גלבע נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 23.3.09), רע"פ 735/11 **שי מזור נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 26.1.11), רע"פ 6867/11 **בהיל ג'בארין נגד מדינת ישראל** (ניתנה ביום 27.9.11), וכן ראו ע"פ 8146/09 **אלי אבשלום נ' מדינת ישראל ואח'** (ניתן ביום 8.9.11), שם הובהר כי:

"כלל אי ההתערבות עומד על מכונו, לא נס ליחו וכוחו וטעמו עוד במותניו הן בהליך הפלילי והן בהליך אזרחי...הרציונאל העומד בבסיס דוקטרינת אי ההתערבות הוא שלערכאה הדיונית עדיפות על פני ערכאת הערעור, כמי שמתרשמת באופן בלתי אמצעי מן העדים, מאופן מסירת עדותם, שפת גופם

והתנהגותם, ועל כן בכוחה לתור אחר 'אותות האמת' בעדותם".

28. ובענייננו, כך, למשל, כשבחן בימ"ש השלום את גרסת עדי המשיבה קבע כי:

"כל עדי התביעה, השוטרים כמו גם המתלוננים, כמו גם שני עובדי איתורן וכן אזרחים נוספים עשו רושם מהימן על ביהמ"ש וכאשר כלל אין להם כל מניע או אינטרס שלא לומר את האמת או לשם הפללת הנאשם (המערער) שלא כדין. לפיכך יש לקבל את עדויותיהם כאמינות וכמשקפות את האמת" - עמ' 100 להכרעת הדין שורות 4-1.

29. מצד שני כשבחן בימ"ש השלום את גרסת המערער קבע כי:

"היא לא הגיונית בעליל קשה מאוד להעלות עד הדעת ואף לא מתקבל שאדם שאין לך היכרות ממשית (איתו - כ. ס.), מתקשר אליך לפנות בוקר, מציע הבאת רכב מתחום מדינה אחרת, מסיע אותך עד קו התפר, משאיר אותך לבד, אתה מתהלך, הלוך וחזור, עד אשר מגיעים שלושה חברה, גם כן לא מוכרים לך ואתה נוסע איתם כברת דרך.

מעבר לחוסר סבירות של גרסת הנאשם, חוסר סבירות הנגזר מנסיון החיים, אותה גרסה מתנגשת חזיתית עם פלט השיחות שנמצא במכשיר הנייד שלו.

כן היא אינה מתיישבת עם גרסאות הנאשם כפי שנמסרו במשטרה ... לציון כי חרף ערפול גרסתו של הנאשם וחוסר פרטים שבה, עשתה המשטרה כל אשר בידה על מנת לנסות להגיע לאותם אנשים שאזכרו ע"י הנאשם, אף כי פרטיהם היו לקוניים וחסרים" עמ' 101 להכרעת הדין, שורה 25-10.

ובסופו של יום קבע בימ"ש השלום כי:

"...הנני דוחה את גרסתו של הנאשם (המערער) כלא אמינה וקובע כי מדובר באמירת בדים ושקר שבאה אך על מנת לנסות למלטו מאימת הדין" - עמ' 2 להכרעת הדין, שורות 7-6.

30. על אחת כמה וכמה כך, מקום בו עסקינן בממצאים עובדתיים, שנקבעו על יסוד הערכת מהימנותם של העדים, שהעידו בבימ"ש השלום.

מכאן, שהתערבותה של ערכאת הערעור בממצאיה של הערכאה הדיונית תהיה מצומצמת עוד יותר ותוגבל אך למקרים חריגים ונדירים בהם נפלה טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה - ראו לעניין זה ע"פ 8292/09 עלי עודה נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 21.6.10).

סבורנו, כי העניין שלפנינו אינו נכנס בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדובר בפסיקת בית המשפט העליון. על כן, דין הערעור על הכרעת הדין, להידחות.

31. למעלה מן הצורך, ייאמר בקצרה, כי לגופו של עניין, טענותיו של המערער כנגד הכרעת הדין דינן להידחות.

32. לחובתו של המערער עומדת "החזקה התכופה" שלא הצליח המערער לסתור ואף להטיל ספק סביר במעורבותו בעבירת גניבת הרכב.

בעניין שטארה אליו הפנה המערער נקבע כי:

"...מקום בו קמה החזקה התכופה, והנאשם לא הצליח לסתור אותה, אין הדבר מחייב את בית המשפט להרשיע את הנאשם, והוא יעשה כן רק כאשר השתכנע כי הוסר כל ספק סביר בנוגע לכך שהנאשם אכן ביצע את העבירה שיוחסה לו" - שם, פסקה 22.

בהמשך נקבע כי:

"ככלל, ככל שמתארכת התקופה מאז בוצעה עבירת הגניבה נחלשת ההנחה שהמחזיק ברכוש הוא הגנב עצמו דווקא ומתחזקת גם האפשרות המסתברת שהוא אדם שקיבל את הסחורה מן הגנב או מאדם שלישי שקיבל את הרכוש מן הגנב... כמובן, ההכרעה בשאלה מה ייחשב ל"תכופ" תלויה במכלול נסיבות העניין, ובהן טיבם וכמותם של הטובין שנגנבו, היינו האם אלה הם טובין שהמערער שלהם מאדם לחברו הוא קל ופשוט יחסית; האם אלה טובין שלהם שימוש פונקציונאלי המחזק את ההנחה שנמסרו לאחר לצורך שימוש (כגון ספרים שמקובל להשאילם לידידים); אופן ביצוע העבירה; הראיות הנוספות בתיק; ומכלול הנסיבות האחרות" - שם, פסקה 25.

33. כאן המקום לציין כי בעניין שטארה - חלוף זמן של 9 ימים מאז הגניבה והיעדר ראיות נוספות הקושרות את הנאשם, שם, לגניבת הרכב יצרו ספק והביאו למסקנה כי לא ניתן להרשיע את הנאשם בעבירת גניבה על בסיס החזקה העובדתית של "החזקה תכופה". זאת להבדל מהמקרה שלפנינו שבו מדובר על חלוף זמן קצר מאוד של כשעתיים וחצי מאז הגניבה, המהווה "מקרה קלאסי", של החלת החזקה התכופה וזאת כלשון בית המשפט העליון בעניין שטארה:

"אין ספק שהמקרים ה"קלאסיים" של החלת החזקה התכופה נסבים על מצבים שבהם אדם נתפס "על חם" זמן קצר ביותר לאחר אירוע הגניבה כאשר הטובין הגנובים הם ברשותו" - שם, פסקה 23.

34. עוד יש לציין כי להבדיל מהעבירה של התפרצות לבית שממנה זוכה המערער מחמת הספק הסביר, הרי בעבירת גניבת הרכב לא קיימת אפשרות אחרת אלא שהמערער הוא זה שגנב את הרכב בצוותא עם אחרים והמערער לא הצליח לסתור את החזקה התכופה ולעורר ספק סביר כלשהו.
35. מעבר להלכת החזקה התכופה שבעבירת גניבת הרכב, מצטרפות ראיות נוספות, כגון גרסת המערער עצמו המצביעה על ביצוע בצוותא ועם אחרים, וגם עדויות אחרות שלפיהן הסתובבו שלושה חשודים באותו ליל ביישוב חנתון, משם נגנב הרכב. עוד יש להוסיף כתמיכה בקיום החזקה התכופה גם את התנהגותו של המערער טרם מעצרו, לא נשמע להוראות השוטרים לעצור ואף ניסה למלט את עצמו מידם של השוטרים בנהיגה בקלות ראש.
36. כעולה מהכרעת הדין, המערער נתפס נוהג ברכב, לבדו, לאחר נסיעה של כחצי שעה כאשר הרכב נגנב מבעליו כשעתיים וחצי לפני כן. גרסת המערער לפיה החזיק ברכב ונהג בו, לפי בקשת אחרים עלומים נמצאה כבלתי מהימנה בעליל.
37. סמיכות הזמנים מובילה למסקנה כי מילוט הרכב ממקום הגניבה או מקרבת מקום לאזור השטחים הינו חלק מיסודות עבירת הגניבה והשלב האחרון שבו.
38. לסיכום הדברים, ולאחר שבחנו בקפידה את חומר הראיות, סבורנו כי לא קמה, במקרה דנן, עילה להתערבותנו בממצאיו של בימ"ש השלום או במסקנותיו. לאור כל האמור לעיל, דין הערעור על הכרעת הדין להידחות.
39. ביחס לערעור לעניין העונש, גם הוא נראה לנו חסר כל בסיס.
40. העונש שהושת על המערער אינו חורג במידה קיצונית מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים ושמצדיקה התערבות ערכאת הערעור - לעניין זה ראו ע"פ 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29/1/09), ע"פ 8704/08 **הייב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23/4/09), ע"פ 7563/08 **אבו סביח נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09), ע"פ 5236/05 **עמאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 4/3/09); ע"פ 9437/08 **אלגריס נגד מדינת ישראל** (נתן ביום 12/5/09); ע"פ 6681/09 **אלחטיב נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 13/1/10) וע"פ 2772/11 **מימון נחמני נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 21/3/12).
41. נזכיר כי המערער הורשע, לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, שנתלוותה אליה סדרה של עבירות הכוללות גניבת רכב בצוותא, נהיגת רכב ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, נהיגת רכב בקלות ראש והפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

42. בימ"ש השלום קבע מתחם ענישה כולל בגין העבירות בהן הורשע המערער שנע בין 14 עד 25 חודשי מאסר, לצד מאסר מותנה, התחייבות כספית ופסילה בפועל.

43. בימ"ש השלום התחשב כשיקול לקולה, בנסיבותיו האישיות של המערער, בהודאתו בחלק מהעבירות, בעברו הנקי - (כאשר זוהי הפעם הראשונה שהוא נתקל עם רשויות החוק), וגזר עליו עונש המצוי ברף התחתון של המתחם אותו קבע.

44. העונש שהושת על המערער מאזן נכונה בין האינטרס הציבורי שדורש הגנה על רכושו של הציבור מפגיעתו הרעה של המערער, הרעתו והרתעת אחרים שכמותו מלפגוע ברכושם של אחרים, לבין ההתחשבות בנסיבות האישיות של המערער.

45. נדגיש כי עבירות הרכוש ובעיקר עבירות גניבת רכב, הפכו למכת מדינה שפגיעתן בציבור, ברכוש, בביטחון האיש והכלכלי הינה קשה ודי אם נפנה בעניין זה לע"פ 11194/05 אבו סבית נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 15.5.06):

"למרבה הצער, תופעת גניבות הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור...כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך"

46. לענין מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים למקרה שלפנינו די אם נפנה לרע"פ 10899/08 יוסף אבו עישה נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 29.12.08), שם הורשעו שני נאשמים בעבירות של גניבת רכב וכניסה לישראל שלא כחוק. נאשם 1 הורשע גם בעבירת זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, שימוש במסמך מזויף וכן עבירה נוספת של כניסה לישראל שלא כחוק.

בית המשפט השלום בירושלים הטיל על נאשם 1, 16 חודשי מאסר בפועל ועל נאשם 2, שנת מאסר בפועל וזאת לצד ענישה נלוות.

המדינה ערערה על קולת העונש לבית המשפט המחוזי שקיבל את הערעור העמיד את עונשו של נאשם 1, על 32 חודשי מאסר בפועל ואת עונשו של נאשם 2, העמיד על 24 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון דחת בקשת רשות הערעור שהגישו הנאשמים וקבע כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית משפט המחוזי אשר ניתן לאחר בחינת כל השיקולים הרלוונטיים לרבות הצורך בענישה מרתיעה בכל הקשור לעבירות של גניבת רכב.

47. לאור כל המקובץ לעיל, סבורנו כי אין מקום להתערב בגזר דינו של בית משפט השלום ולכן דין הערעור על גזר הדין להידחות אף הוא.

סוף דבר: אנו דוחים את הערעור על שני חלקיו.

תוצאת פסק הדין מובאת לידיעת המערער במערכת VC.

ניתן היום, כ"ו סיוון תש"ף, 18 יוני 2020, במעמד הנוכחים.

א' לוי, שופט

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]